

[truth] LINK

20 Forsonings dag

utforsk • sett sammen • opplev

20 FORSONINGENS DAG

UTFORSK

Akkurat nå lever vi i den siste delen av frelseshistorien, da Gud skal åpenbare den endelige løsningen på syndens problem.

FORSEGLING OG ÅPNING

Gud forsøker alltid å få oss i tale, fordi han gjerne vil at vi skal vite hva han gjør og for at vi skal involvere oss i hans arbeid for menneskene. I denne leksen skal vi se på hva Bibelens profetier har å si om Guds aktivitet i verden i dag og om hvordan vi kan bli med i den.

Som utgangspunkt: les Åpenbaringen 10, og deretter sammenlign Daniel 8,14. 26 og 12,4-10.

Ved å studere sammenhengen mellom disse skriftstedene, kan vi se at selv om 600 år skilte profetene, skrev de om det samme tema: forseglingen og åpningen av Daniels profetier. Ett av Daniels syn handler om en profeti på 2300 dager som han fant spesielt interessant:

«I 2300 kvelder og morgener. Så skal _____ få sin _____ tilbake» (Daniel 8,14).

Da Daniel ba om hjelp til å forstå synet, fortalte en engel ham at synet «handler om en fjern fremtid», og ikke Daniels tid. Senere sa engelen at Daniel «skal holde ordene skjult og forsegle boken inntil endetiden. Mange skal streife omkring, og kunnskapen skal øke.» Denne underlige ordbruken stammer fra en gammel studieteknikk hvor bokrullene som inneholdt Skriften, ble rullet ut på lange bord og man løp frem og

tilbake for å sammenlikne forskjellige skriftsteder. Engelen forteller Daniel at den forseglede «boken» skal åpnes slik at «mange» skal kunne forstå, de mange som vil søke igjennom Bibelen når historien går mot slutten.

Den samme engelen som ba Daniel lukke boken, kom til Johannes med «en liten bokrull som var åpnet» (Åpenbaringen 10,2). Deretter ba han Johannes sette en profeti ut i livet:

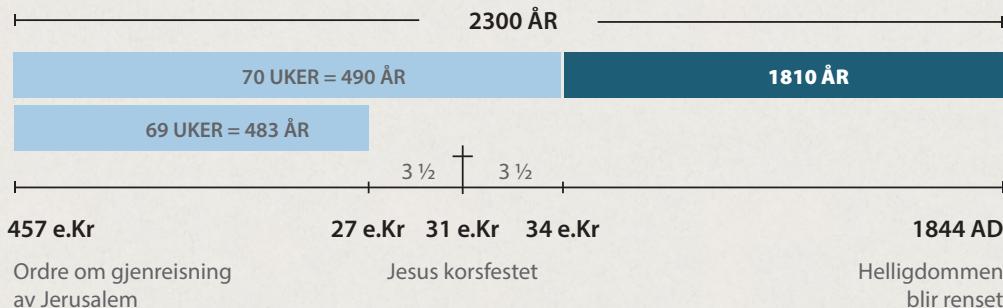
«Gå bort og ta den _____ fra hånden til engelen ... Ta _____ og _____ den! Den vil _____ i magen din, men i munnen din skal den være _____ som honning» (vers 8 og 9).

I endetiden ville Daniels bok bli spist, altså studert, og dens forseglede profetier forstått. Likevel skulle smaken være både søt og bitter.

Akkurat som profetien forutså, ble en helt spesiell og unik måte å studere Bibelen på, brukt på tidlig 18-hundretallet. Disse studiene rettet spesielt mye interesse mot Daniels profetier, og det var mange som løp frem og tilbake i Skriften. En av frontfigurene for denne nye bevegelsen var den amerikanske baptisten William Miller. Mange forkynnere rundt om i verden forstod at én dag i bibelsk profeti svarer til ett år (Esekiel 4,6 og 4. Mosebok 14,34). De visste at de 2300 dagene i Daniel 8,14 representerte 2300 år. Miller la merke til at 70-ukersprofetien i Daniel 9 faktisk var en skildring av hendelser som skulle inntreffe i de 490 første årene av den 2300 år lange perioden (se lekse 6). Dette betyr at det som skulle signalisere begynnelsen på den 490 år lange perioden, også markerte begynnelsen på den 2300 år lange perioden. Hendelsen man skulle se etter, var ordren om at «Jerusalem skal gjenreises og bygges opp igjen», som ble gitt av den persiske kongen Artaxerxes i 457

2300 DAGER / ÅR

Daniel 8,14

f.Kr (Daniel 9,25; Esra 7,11-12). Med det som startpunkt gikk det opp for Miller at profetien om de 2300-dageene ville ta slutt i 1844.

Dette måtte bety at noe særdeles viktig skulle skje i 1844. Men hva? Miller og de andre som studerte Bibelen rundt om i verden, konkluderte med at man kunne forvente seg Jesu andre komme. Det ble sendt beskjeder til alle verdens hjørner: «Jesus kommer i 1844!», men Jesus uteble. Akkurat slik Johannes skrev, ble det som først smakte som honning, bittert for magen. Denne knusende opplevelsen kjenner vi som «den store skuffelsen». Miller og adventbevegelsen hadde rett og slett tatt feil. Alt var en eneste stor misforståelse, eller var det egentlig tilfelle?

Les Åpenbaringen 10,11, og diskuter hva det betydde for den skuffede adventbevegelse og hva det har å si for oss i dag:

«Da ble det sagt til meg: 'Du skal igjen _____ mot folk og nasjoner og tungemål og mot mange konger'» (Åpenbaringen 10,11).

HELLIGDOMMEN

Et lite knippe av de som var igjen av adventbevegelsen forsøkte å granske det de hadde lest i Bibelen på nytt. To ting ble klart for dem:

For det første hadde de antatt at renselsen av helligdommen, slik det står om i Daniel, handlet om at jorden skulle renses med ild ved Jesu gjenkomst. Det de nå forstod, var at det ikke sto noe i Bibelen om at det var jorden som var helligdommen. Det var *det* som var feilen. Tidspunktet for oppfyllelsen av profetien var riktig, men de hadde sett etter feil hendelse.

Det andre de oppdaget var at den gamle helligdommen Israelsfolket bygget i ødemarken, var et symbol for det sanne tabernakelet i himmelen, hvor Jesus gjør tjeneste for oss som vår øversteprest. For selv å se denne sammenhengen, les Hebreerne 8,1-5 og Salmene 102,19. De forstod da at helligdommen var et symbol på frelsesplanen som skulle utfolde seg i tre faser. (1) Jesu liv og død som svarer til forgården. (2) Jesu oppstandelse og himmelfart og hvordan hans offer gir oss forsoning svarer til Det hellige. (3) Den endelige løsningen på synd ved Jesus som vår øversteprest svarer til Det aller helligste.

HELLIGDOMMEN

Som en del av de gamle seremoniene som ble utført i helligdommen, ble det daglig slaktet et lam i forgården og brent på alteret. Dette peker frem mot ofringen av Jesus. Noe av blodet fra lammet ble tatt inn i Det hellige og stenket på forhenget som dekket Det aller helligste. Dette var symbol på at Jesus alltid gir oss tilgivelse etter sin oppstandelse.

Deretter, på den tiende dagen i den syvende måneden i den jødiske kalenderen, jom kippúr (den store forsoningsdag), gikk øverstepresten inn i Det aller helligste med blodet fra en spesiell bukk for å symbolisere den siste forsoningen. Etter det sendte han en annen bukk (syndebukken) ut i ødemarken, til Asasel, som symbol på den endelige slutten på ondskap og dens opphav: Satan.

Altså pekte seremonien under jom kippúr frem mot den endelige løsningen på synd. Daniels profeti forklarte når den store forsoningsdagen skulle begynne, og Johannes forutså hvordan de som oppdaget dette, skulle føle det både søtt og bittert. De forsto at forsoningsdag og renselsen av helligdommen var den samme hendelsen. 1844 var året da Jesus tok fatt på den siste delen av frelsesplanen. Nå, som øversteprest, har han oppsyn med den endelige løsningen på synd, mens han gjør alt klart for sitt andre komme.

SETT SAMMEN

Som vår himmelske øversteprest gjør han tjeneste for oss og er «én mellommann ... mellom Gud og mennesker» (1. Timoteus 2,5).

Det kan forvandle vårt liv til å se på Jesus som vår øversteprest. Han «... kan lide med oss i vår svakhet» og han inviterer oss til å « frimodig ...tre fram for nådens trone, så vi kan finne barmhjertighet og finne nåde som gir hjelp i rette tid» (Hebreeerne 4,15-16). Han har åpnet en dør vi kan gå igjennom, ved tro, til det nærværet som er bak forhenget og til «et trygt og fast anker for sjelen» hos Gud (6,18-19). Han fullfører den nye pakten med oss mennesker ved å skrive sin lov i vårt sinn og hjerter og ikke lenger huske syndene våre (8,10-12). Han skal «rense samvittigheten vår fra døde gjerninger, så vi kan tjene den levende Gud» og fri oss fra følelsen av at vi må fortjene hans kjærlighet (9,14). Ved hans offer for våre synder, gjort «én gang for alle», gikk han inn i det aller helligste for alle «og kjøpte oss fri for evig» slik at vi kan «komme for dommen» og vite at han har «ofret én gang for å bære syndene for de mange» (Hebreeerne 7,27; 9:12.26-28).

OPPLEV

Det å vite at vi lever i den store forsoningsdagen, er både en tankevekker og veldig spennende.

Det er min vilje å feste all min lit til Jesus og hans offer når jeg skal stå overfor Gud. Jeg ser mot han, og bare han, som min læremester og øversteprest. Jeg inviterer ham til å rense min samvittighet fra trangen til å måtte fortjene Guds velvilje, og jeg ber ham om å skrive sin lov i mitt sinn og hjerte. Ved å kjenne og tro på hans store kjærlighet til meg, har jeg fått mot til å stå oppreist på forsoningsdagen (1. Johannes 4,16-18).